

Proti všem

Patnáct let jsem věřil v sílu svobodných voleb a ve funkčnost stranického zřízení, chodil pravidelně k volbám od prvního okamžiku, kdy mi to zákony naší země umožnily; mezi volbami soustavně a bedlivě sledoval činnost politických stran i jejich čelných představitelů. Má víra ve mne držela představu, že tlakem občanů-voličů lze nasměrovat praktickou činnost politických stran kýženou cestou a v případě, že by takto projevená vůle národa nebyla oslyšena, stále v mých očích byla možnost založení strany nové, vlastní, a její v podstatě srovnatelné možnosti ve volebním klání. Důvěřoval jsem představě, podle které náš systém umožní přirozenou výměnu politiků a že až za pár let skončí doba „transformace“, přijdou do poslaneckých lavic a posleze i na ministerstva noví národní vůdci, zodpovědní, nepropojení s pochybnými přáteli z dob reálného socialismu či ze stejně pochybných hospodářských kruhů. Arci, viděl jsem, že se kolem mne a zejména nade mnou dějí podivné věci, byť ne vždy mi byl zřetelný jejich dosah. Kroutil jsem hlavou nad některými oblastmi „ekonomické transformace“. Nevěřičně jsem poslouchal Havlovy politické přemety okolo našeho přistoupení k Severoatlantické smlouvě. Byl jsem bledý zteky při bombardování a následné kapitulaci Srbska, které jsme my i Rusko zbaběle a proradně opustili. Přesto mi můj optimismus dával víru, že nakonec nevstoupíme do Evropské unie – když už ne díky prozíravosti našich politiků, tak prostě proto, že nás ona sama nepřijme do svých řad. Ještě před několika lety ve mně žilo – či alespoň živořilo – přesvědčení, že mohou přijít volby, kdy občani, voliči, národ jasně ukáže, že dosavadním směrem nechce nadále kráčet. Doufal jsem, že přijde doba, kdy národní a konzervativní myšlenky a hodnoty budou puštěny na politické kolbiště, aby dostaly příležitost samy sebe obhájit a vydat ze sebe svou lepší část ku prospěchu celé naší národní společnosti.

V dnešní době již nemám nejmenší víru ve zřízení, jež ovládá náš stát a národ. V mých očích jde o plutokraty a jejich pomocníky. Možná bych neměl otálet a přímo napsat kolaboranty s vládnoucí plutokracií. Naši společnost ovládá ve své podstatě silně uzavřená kasta politiků z povolání (či – jak se dnes říká – „profesionálních politiků“), kteří nemají žádné morální zásady a ideové politické programy, jejich nejvyšším a začasť jediným měřítkem hodnocení jejich vlastních činů je osobní prospěch. Vedle něj neuznávají ve skutečnosti žádné hodnoty, ač o nich často mluví. Ale i tyto, o nichž alespoň mluví, představují pro společnost v lepším případě přínos relativní, v tom horším ovšem záporný. Relativizování rodiny, tradice, kontinuity, národního společenství, povýšení hospodářského zisku a hospodářské volnosti na nejvyšší společenské a mravní posty, překroucení demokracie z vlády svobodných občanů sobě samým na ochranu kdejakých menšin a „menšin“ před jakýmkoli požadavky, byť spravedlivými a oprávněnými, zbývající „většinové společnosti“, stejné

prevrácení hodnot liberalismu z uznávání občanských svobod k nucení uznávání cizích hodnot a názorů. Tito vládcí, mnohdy zajímavého a silně pochybného původu v stejně výběrové nejvyšší třídě z doby reálného socialismu, jsou velmi úzce, leč často neviditelně, spojeni s rozhodujícími hospodářskými kruhy, z nichž ty domácího původu mají nedávný původ v pololegálních obchodech i čistém podsvětí. Naším vládcům politickým i hospodářským přísluňují pomahači-kolaboranti, nejčastěji novináři a další mínkotvůrci. Připravují duchovní prostředí, šíří nepravdy a dezinformace, šmírují, donášejí, zostuzují neohnuté a duchem svobodné. Mají jednu důležitou věc společnou – neradí mezi sebe, do svých kast, pouštějí nové tváře z „vnějšního světa“.

Jistě, mezi všemi těmito skupinami bezpochyby stojí nemálo slušných lidí, kteří vidí, co se děje, avšak mají pocit a snahu svou čestnou a nezištnou účastí v soukolí systému zabránit ještě horším důsledkům. Stejně tak v řadách vládců a jejich pomocníků i zástup nezištných přesvědčených, kteří konají nehorší činy v nejlepší přesvědčení. Obdobně tomu bylo i za tzv. Protektorátu i v dobách budování socialismu, stejně tak v časech socialismu vybudovaného. Jedni bojovali svou tichou válku uvnitř nepřátelské moci a přitom s ní samou, jiní ji nadšeně tleskali a sloužili.

Pro poslední dvě zmíněné skupiny můžeme jistě najít pochopení a tím snad (přínejmenší pro prvou z nich) i omluvu, ale pro ostatní sotva. Dnes v naší zemi totiž již zdaleka nejde „jen“ o národní a skutečné konzervativní hodnoty. Ty jsou v současnosti jakousi nadstavbou obyčejné prostě svobody a slušnosti, a o ty jde především. Ač to snad není příliš patrné, v dnešní době probíhá boj o uchvácení základních občanských práv – o svobodu názoru, slova a smýšlení. A tohle je právě ten důvod, proč nevěřím na změny v rámci současného stranického systému, protože nevidím v jeho mezích možnost přerozdělení moci, tedy možnost odstavení současné garnitury politiků z povolání. Plutokracie je naším národním tělem tak prorostlá, že ji nelze než naprosto zničit; jinak se objeví znovu její nová hlava jako bájné hydrě – nebo jak u skutečné rakoviny. Nejedná se totiž již o zkorumpovanou či zkoznatělou demokracii a už vůbec nejde o generační výměnu jakési staré gardy. Z toho, co mělo být nástrojem naší národní samosprávy, z politických institucí a jejich představitelů, se stala zrůdná bestie, která nás dusí, a při tom z nás tyje. Aby tomu tak nebylo, je potřeba naprosto všechny představitele hydry, ať již politické či hospodářské, zbavit naprosto jejich moci i kontaktů. Není totiž cestou snažit se současně naše představitele ovlivňovat, získávat na naši stranu, přesvědčovat, podporovat či se s některými z nich dokonce spojovat. Toto snad bylo možno před desíti léty, ale ne dnes. Plutokracie od té doby zapustila kořeny příliš hluboko.

Jan Maloušek